

som herstede i Middalalderen, der, som be-
kjendt bestod i, at man tilsvæde vedkommende
Indvifit en legemlig Pine, saa finder man
denne Tortur forsvaret paa den Maade, at
der siges: Hvorfor vi anvende Tortur, det
er for at faae den paagjældende Indvifit til
at sige, hvad han veed, men som han holder
tilbage og ikke vil sige; det er derfor, vi
underkaste ham Tortur for at pine ham til
at sige, hvad han veed. Resultatet af Torturen
var som bekjendt i mange Tilfælde et ganske
andet. For at blive fri for Pinslerne
sagde Indvifiten ikke alene, hvad han vidste,
men han sagde tillige, hvad han fornåm,
hvad han mærkede, man vilde have, han
skulde sige, enten det var sandt eller ikke.
Tortur finder jo nu, idet Mindste paa den
Maade, ikke længer nogen Forivarer, men
har man da ganske forladt Torturen i
Nutiden? Jeg tror at kunne sige Nei, det
har man ikke. Man bruger vel ikke disse
Marterinstrumenter, som man brugte i
Middelalderen og temmelig langt henimod
vor Tid, men man bruger en anden Frem-
gangsmaade, man bruger Varetægtsfængsel.
Man drager den Paagjældende ud af hans
Forhold, man drager ham ud af hans For-
tjeneste, man isolerer ham fuldstændig fra
Verden, afspærre ham fra ethvert Trøstens
Ord, afspærre ham fra Samkvem med Alle
undtagen med Slutteren, og hvorfor gjør
man det? Ja, det er en offentlig Hemme-
lighed, som Ingen kan nægte: man gjør det
for paa den Maade at appressere den Fæng-
slede den Tilstaaelse, som man mener, han
holder tilbage. Denne Varetægtsarrest hos
os er ikke begrændset i Længden, det staar til
Dommerens Diskretion at benytte den, saa
længe han vil og mange Gange i arevis.
Det har vi jo Exempler paa. Regler for
dens Anvendelse have vi saa at sige ikke.
Men hvad er da Følgen af denne
Tortur, som det i Virkeligheden er?
Ja, Følgen er jo nu og da, som det oplyses
— og man kan sige sig selv, flere Gange, hvor
det ikke oplyses — den samme, som det var
ved Middalalderens Tortur, nemlig den, at
Indvifiten for at slippe bekjender, hvad
han hører, at man vil have, han skal sige,
selv om det ikke er sandt. Man har i den
senere Tid meget omtalt et flagrant Exempel
derpaa, men dette Exempel er ikke ene-
stående hos os, og hvor ofte det sker, uden at
det kommer frem, veed Ingen. Thi det er
ikke saa let at oplyse, at noget Saadant
finder Sted. Vil man altsaa komme bort
fra denne nymodens Tortur, er der efter
min Opfattelse ikke noget som helst andet at
gøre end at bryde med Varetægtsarresten,
ikke paa den Maade at man ophæver Varet-

tægtsarresten, det er nødvendigt i mange
Tilfælde at sikre sig den Paagjældendes
Person, men paa den Maade, at man betager
Arresten en Del af den Tvang, som den
lægger paa Indvifiten. Det er den absolute
Isolation, denne Afspærring fra den hele
Ydverden, som er i saa høi Grad psykisk
deprimerende. Jeg kjender Exempler derpaa,
som vilde være lette for mig at nævne, men
skal kun anføre, at en Mand for Noget, som
bler anset for en Bagatel, blev underkastet
Varetægtsarrest, Ingen maatte komme til
ham, Ingen maatte tale med ham, Ingen
gave ham et Raad, før han havde faaet sin
Straf og udstaaet den; det var Vand og
Brød. Og da saa hans Venner spurgte
ham: „Hvor kunde Du dog tilstaa, at Du
havde gjort det“, svarede han, „Ja, jeg troede
mig forladt af Alle, al min Modstands-
kraft var brudt.“ Det er jo bedre, at flere
Skyldige gaa fri, end at een Ustyldig døms-
mes, og de Klager og Besværinger, som ere
fremkomne over Varetægtsarresten eller den
nye Tortura carceris — man har givet
den et lærd Navn — ere blevne saa lyde-
lige, at der ikke er andet for, end at, vil
man afhjælpe den, maa man bryde i det
Mindste med den Side af Varetægtsarresten,
der bestaar i fuldstændig Isolation, og den
er desuden aldeles uretfærdig efter rigtige
Principer; thi Retfærdigheden fordrer jo med
den største Bestemthed, at den, som bliver an-
greben, maa have Lov til at forsvare sig,
og have Lov til at forsvare sig, saa
godt han kan i enhver Henseende; men dette
udelukker man ham jo aldeles fra ved saa-
ledes hermetisk at afspærre ham fra Yd-
verdenen og alene at overgive ham til Dom-
merens Haand i disse lange Forhør, som
blive førte paa en Maade, som det ærede
Medlem fra Stubbebjerg (N. F. Varsen)
ved Sagens Behandling i første Afdeling af
denne Samling gav en lille Skitse af, der
ogsaa efter min Mening er fuldstændig be-
grundet i Virkeligheden. Jeg nævnte ved
Indbringelsen af dette Lovforslag, at det under
første Afdeling af denne Samling blev be-
handlet i det nedsatte Udvalg, at Vædrings-
forslag bleve indkaldte, og at jeg mulig kunde
antydde, i hvilken Retning disse Vædrings-
forslag gif, som jeg havde udarbejdet i Over-
ensstemmelse med, hvad der var fremkommet
i Udvalget. Det er ikke min Mening at
komme ind paa Detaillerne i den Retning.
Jeg vil kun antydde nogle Hovedpunkter.
Allerførst vil jeg sige, at den Liste eller den
Table over Jurisdictionerne, som er føjet
til Lovforslaget, trænger, som jeg erkjender,
i ikke ringe Grad til Revision. Afstillige
Jurisdictioner ere glente, og Forlæggelsen af